

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μητροπολίτου Μελετίου

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

Χριστός πέθανε στόν σταυρό. Όπως τό πόθησαν οί έχθροί Του! Καί Τόν έβαλαν στόν τάφο, όπως τό θέλησαν, εκείνοι πού μίσησαν τήν παρουσία Του.

Καί νά, ό Χριστός-πεθαμένος! Άψυχος χωρίς πνοή· χωρίς τίποτε! Σάν νά μήν ύπῆρξε! Κάτι λιγότερο από ένα τίποτε! Ένα τίποτε!

Όμως άναστήθηκε. Δηλαδή σηκώθηκε. Αύτεξουσίως. Σάν Θεός. Καί σηκώθηκε, όχι καταεξαντλημένος, σάν ένα χιλιοταλαιπωρημένο γεροντάκι, πού μόλις θά κατάφερε νά σταθεϊ στά πόδια Του, αλλά λάμποντας όλόκληρος. Σάν γίγαντας άθλητής, πού ξεκινάει νά κάμει τό άθλημά Του (Ψαλμ. 18, 5)· καί σάν νυμφίος έκπορευόμενος εκ παστοῦ αὐτοῦ, πού άστράφτει από χαρά! Από τήν χαρά τής νίκης.

* * *

Ή άγία Γραφή, ό αιώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ, μᾶς λέει για τόν Χριστό:

Έξῆλθε νικῶν· καί ἴνα νικήσῃ!

- Νικητής βγήκε από τήν κοιλιά τής άγίας Παρθένου.
- Νικητής βγήκε καί από τήν κοιλιά τής γῆς, από τόν τάφο.

- Νικητής τοῦ θανάτου καί τοῦ ἄδη! Έξῆλθε καί ἦλθε για μᾶς! Καί νίκησε για μᾶς!

Τά εἴχαμε χάσει όλα. Εἴχαμε γίνει δοῦλοι τής άμαρτίας· δοῦλοι στόν αιώνιο θάνατο καί στόν ἄδη. Στόν χειρότερο, στόν πιό άπάνθρωπο έχθρό! Δοῦλοι! Ψυχικά δοῦλοι!

* * *

Καί ἦρθε ό Χριστός για μᾶς. Για νά μᾶς σώσει. Για νά μᾶς έλευθερώσει από τοῦ θανάτου τά δεσμά. Νά διαλύσει τό σκοτάδι. Σκοτάδι στήν ψυχή. Σκοτάδι στό μυαλό. Σκοτάδι στό σῶμα. Σκοτάδι στά ἔργα. Σκοτάδι, στόν τόπο τής καταδίκης. Στήν χώρα, πού βασιλεύει ἡ σκιά τοῦ θανάτου.

Ήρθε για μᾶς, νά μᾶς σώσει. Νά μᾶς δώσει έλευθερία, ζωή, φῶς, έλπίδα.

Υπέμεινε τόν θάνατο. Όπως Τοῦ τόν σκάρωσαν. Πέθανε στόν σταυρό. Καί κατέβη στόν ἄδη! Άλλά ἐνίκησε! Καί τόν θάνατο. Καί τόν ἄδη.

Καί βγήκε από τόν τάφο, αύτεξουσίως. Έπειδή ἔτσι τό θέλησε. Σάν παντοδύναμος. Ένδεδυμένος, δηλαδή φορώντας, στολή νίκης, στολή εκδίκησης!

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΛΑΣΗ

Γνας δημοσιογράφος επισκέφθηκε φιλική του οικογένεια. Έπιασε, λοιπόν, κουβέντα με ένα παιδάκι, μαθητή δημοτικού. Τό έρωτησε:

- Πιστεύεις στον Χριστό;

Έκπληκτο τό παιδί του άπάντησε:

Τί; Στο Χριστό δέν θά πιστεύω; Μά είναι ό Θεός μας!

- Μπράβο! του λέει. Καί άν... πεθάνεις; Θά πās στον παράδεισο; Καί άν δέν βρεις εκεί τον Χριστό; Τί θά κάμεις;

Τό μικρό παιδί, ξεπερνώντας τό σόκ από τό άκουσμα του πιθανού θανάτου του (!), είπε μέ άπλόττητα:

- Θά φάξω νά Τόν βρω.

- Καί άν, (συνεχίζει άπτότητος ό δημοσιογράφος), μάθεις ότι ό Χριστός έχει πάει στην κόλαση, τότε τί θά κάνεις;

Άπάντησε ό μικρός, χωρίς νά ταραχθθ καθόλου:

- Μά δέν τό καταλάβατε ακόμη; Όπου είναι ό Χριστός, εκεί είναι ό παράδεισος. Άν ό Χριστός πάει στην κόλαση, ή κόλαση γίνεται άμέσως παράδεισος!

* * *

Ίσως, σέ κάποιους φανή παράξενη

ή άπάντηση του μικρού παιδιού. Όμως, αυτή είναι ή αλήθεια. Μέ αυτό τό νόημα περιγράφει καί ό άγιος Έπιφάνιος Κύπρου τήν κατάβαση (=κάθοδο) του Κυρίου ήμών Ίησού Χριστού στον Άδη, πού έγινε μετά τό σωτήριο πάθος, δηλ. τον Σταυρό καί τήν ταφή Του. Λέει, λοιπόν, ό άγιος:

«Μόλις “άκούσθηκε” ή παρουσία του Χριστού στον Άδη, όσοι ήταν κάτω από τά δεσμά του θανάτου, μέ πρώτο τον Άδάμ, αναθάρρησαν. Όταν δέ Τόν είδαν, ό Άδάμ έκπληκτος φώναξε προς όλους: “Ο Κύριός μου μετά πάντων”. Καί τότε ό Χριστός κράτησε τον Άδάμ από τό χέρι καί τον άνέστησε, λέγοντας:

- Σήκω σύ πού κοιμάσαι (πνευματικά) καί ανάστα έκ των νεκρών. Εγώ σέ διατάσσω: ανάστα έκ των νεκρών, γιατί εγώ είμαι ή ζωή των ανθρώπων. Για σένα έλαβα τήν δική σου μορφή, του δούλου. Για σένα σταυρώθηκα... Δές τά φτυσίματα στό πρόσωπό μου, πού καταδέχθηκα για νά σέ άποκαταστήσω στην πρώτη ώραιότητα. Δές τά ραπίσματα των σιαγόνων μου, πού καταδέχθηκα για νά διορθώσω τήν διεστραμμένη (άπό τήν άμαρτία) μορφή σου, στον άρχικό “κατ’ εικόνα Θεού” πλασμένο άνθρωπο. Δές τό μαστίγωμα της ράχης μου, πού καταδέχθηκα για νά σκορπίσω τό φορτίο των άμαρτιών σου. Γεύθηκα χολή για νά θεραπεύσω τήν πικρία της παρακοής σου... Άλλά σηκωθείτε, άς

← Άφου, όπως τό λέμε στην προσευχή μας: Σταυρόν γάρ ύπομείνας δι’ ήμās, θανάτω θάνατον ώλεσεν.

Μέ τήν άνάστασή Του, ό Χριστός, ό μεγαλύτερος άδελφός μας, ό πρωτότοκος Υίός του Πατέρα μας, επήρε από τον διάβολο έκδίκηση, για τήν τραγω-

δία πού πέρασε ή ανθρωπότητα, τά άδέρφια Του, από τον Άδάμ μέχρι σήμερα!...

Χριστός άνέστη έκ νεκρών· θανάτω θάνατον πατήσας· καί τοίς έν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος. ■

Ἀναστασίου
Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας

ΚΡΙΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ!

τὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου χρόνου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος ἔδωσε μιὰ συνέντευξη στὴν ἑφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» (2-1-2011, σελ. 22), ὅπου, μεταξύ ἄλλων, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς πολὺ ἐνδιαφέροντα:

Ἐρωτ.: Τί εἶδους δοκιμασία μᾶς βρῖσκει τώρα (σχετικά μέ τὴν οικονομική κρίση);

Ἀπαντ.: Εἶναι κρίση πνευματική, κρίση ἀξιών. Καὶ ὄχι ἀορίστως κάποιων ἀξιών. Ἀδυνατίσε ἡ πίστη, ἀδυνατίσε ἡ ἐλπίδα, ἀδυνατίσε ἡ ἀγάπη.

Μιά πυκνὴ περίληψη τῆς σημερινῆς κοινωνίας εἶναι ὁ στίχος τοῦ Ἑλιοῦ: Ποῦ εἶσαι σοφία, πού σέ χάσαμε στὴ γνώση, καὶ ποῦ εἶσαι γνώση, πού σέ χάσαμε στὴ πληροφόρηση; Στά βιβλικά κείμενα ὑπάρχουν ρήσεις, ὅπως «ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου». Αὐτὸ σχετίζεται μέ τὴν ταπείνωση, μέ τὴν αἴσθηση ὀρίων, αὐτὸ εἶναι σοφία. Αὐτὸ λείπει τούτη τὴ στιγμή. Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Ντοστογιέφσκι: «Ἄφοῦ δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέ-

πονται». Ἐχει θεοποιηθεῖ τὸ ἄτομο, τὸ κάθε μικρὸ ἄτομο καὶ ἡ μικρὴ του ἀλήθεια. Καὶ ἡ μικρὴ του ἐξουσία, τὴν ὁποία μόλις τὴν ἀποκτήσει, σπεύδει νά τὴν ἀσκήσει πάνω στοὺς ἄλλους.

Σκέφτομαι τὴν προβολὴ μιᾶς ἄλλου τύπου ἐξουσίας, ὅπως γίνεται μέσα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ: ὄχι ἡ ἐξουσία πού καταδυναστεύει, ἀλλὰ μιὰ ἐξουσία πού διακονεῖ, ὄχι ἡ ἐξουσία πού περιφρονεῖ καὶ μνησικακεῖ, ἀλλὰ ἡ ἐξουσία πού συγχωρεῖ καὶ κατανοεῖ. Εἶναι ἓνας ἄλλος τύπος ἐξουσίας. Τὸ παιδίον Ἰησοῦς, μέ τὸ πρωταντίκρισμα, φέρνει αὐτὴ τὴν ἄλλη ἀντίληψη: τὴν ἐξουσία τῆς ἀγάπης, ὄχι τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἐξουσία.

Ἐρωτ.: Πῶς μπορεῖ νά δώσει ἡ Ἐκκλησία τὸ μήνυμά της στὶς κοινωνίες ἐν κρίσει;

Ἀπαντ.: Ποιὰ Ἐκκλησία; Ἐπικρατεῖ μιὰ πλάνη. Εἶναι Ἐκκλησία οἱ λειτουργοί, οἱ κληρικοί; Δέν εἶναι ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ; Ὅλοι οἱ βαπτισθέντες; Σέ αὐτὸ ἐπιμένω καὶ στὴν Ἀλβανία: Δέν εἶμαστε ἐμεῖς οἱ κληρικοί ἢ Ἐκκλησία· κάθε βαπτισμένος εἶναι Ἐκκλησία.

Ἐρωτ.: Ὑπάρχει ἐλπίδα;

Ἀπαντ.: Ὅλοι ἔχουμε τὴ δυνατότητα καὶ τὸ χρέος τῆς ἐλπίδας, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἔχουμε περιθώριο νά μὴν ἐλπίζουμε. Ἀντιμετωπίζουμε τὴ δύ-

← φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ. Ἄς μεταβοῦμε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ· ἀπὸ τὴν φθορὰ στὴν ἀφθαρσία· ἀπὸ τὸ σκοτάδι στοῦ αἰώνιο φῶς· ἀπὸ τὴν ὀδύνη στὴν χαρὰ· ἀπὸ τὴν σκλαβιά στὴν ἐλευθερία· ἀπὸ τὰ δεσμά στὴν ἄνεση· ἀπὸ τὴν φυλακὴ στὸν παράδεισο· ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανὸ» (P.G. 43, 461).

* * *

Ὅλα αὐτὰ ἀφοροῦν καὶ ἐμᾶς. Τό

ἔχουμε συνειδητοποιήσει; Καὶ τί κάνουμε γι' αὐτό; Ἄν τηρήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, τότε ὅλα τὰ παραπάνω δῶρα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως γίνονται δικὰ μας. Καὶ τότε ἡ ζωὴ μας γεμίζει ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ· καί, φυσικά, ὅπου εἶναι ὁ Χριστός ἐκεῖ εἶναι ὁ παράδεισος!

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΣ;

«Ο Θεός ὁ Θεός μου πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλειπές με;» (Ψαλμ. 21, 2). Θεέ μου, Θεέ μου πρόσσεξέ με, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;

Κατά τήν ζωή του χριστιανοῦ ὑπάρχουν ὦρες ἀπαρηγόρητης λύπης καί ἀσθένειας, ὁπότε μᾶς φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος τελειῶς μᾶς ἐγκατέλειψε καί μᾶς λησμόνησε· καί τό ἐλάχιστο συναίσθημα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει στήν ψυχή. Τέτοιες εἶναι οἱ ὦρες τοῦ πειρασμοῦ (=δοκιμασίας) τῆς πίστεως, ἀγάπης καί ὑπομονῆς τοῦ χριστιανοῦ. Γρήγορα ὅμως θά ἔλθουν καλύτεροι καιροί γι' αὐτόν. Γρήγορα ὁ Κύριος θά τόν χαροποιήσει.

Ἐνωσε τήν ψυχή σου μέ τόν Θεό μέσω τῆς ἐγκάρδιας πίστεως καί θά γίνεις ἰκανός νά κάνεις τά πάντα.

Σέ πολεμοῦν ἰσχυροί, ἀόρατοι, ἄγρυπνοι ἐχθροί (=οἱ δαίμονες); Θά τούς νικήσεις. Εἶναι οἱ ἐχθροί ὀρατοί, ἐξωτερικοί (=ἄνθρωποι); Θά τούς νικήσεις ἐπίσης. Σέ κατατυρρανοῦν πάθη; Θά τά ξεπεράσεις. Ἔπεσες σέ λιποψυχία καί δυσφορία; Θά πάρεις θάρρος. Ἡ πίστη εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐλογία τῆς ἐπίγειας ζωῆς· ἐνώνει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό καί τόν

κάνει δυνατό καί νικητή, μέσω Αὐτοῦ. «Ὅποιος προσκολλᾶται στόν Κύριο, γίνεται ἕνα πνεῦμα μαζί του» (Α' Κορ. 6,17).

Ἄν δέν δοκιμάσεις μόνος τήν ἐπίδραση τῶν μεθοδεύσεων καί τῶν πονηριῶν τῶν δαιμόνων, δέν θά μάθεις καί δέν θά ἐκτιμήσεις, ὅπως πρέπει, τίς εὐεργεσίες οἱ ὁποῖες σοῦ δίνονται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Καί αὐτοί οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ κάποτε κυριευόντουσαν ἀπό ἀπελπισία καί λιποψυχία, πού εἶναι ἔργον τοῦ διαβόλου. Τί, λοιπόν, μπορούμε νά περιμένουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί; Ὁ ἐχθρός, ὁ διάβολος, πολλές φορές μᾶς πληγώνει μέ τή ὀργή καί τήν πνευματική τεμπελιά τῆς καρδιάς μας.

Ὅφειλουμε διαρκῶς νά στρεφόμαστε πρὸς τόν Θεό καί νά εἴμαστε πάντοτε μαζί Του γιά νά μὴν πολιορκηθοῦμε ἀπό τήν ὀργή καί τή λύπη τοῦ διαβόλου.

Ποτέ μὴ ἀπελπίζεσαι γιά τήν εὐσπλαγχνία καί τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ, ἀπό ὅσαδήποτε ἁμαρτήματα καί ἂν εἶσαι δεσμευμένος μέ τόν πειρασμό τοῦ διαβόλου. Ἀλλά νά προσεύχεσαι ὀλόψυχα ἔχοντας τήν ἐλπίδα τῆς συγχώρησής σου. Χτύπα τήν θύρα τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ καί θά σοῦ ἀνοιχθῇ.

(Ἀπό τό βιβλίον του «Ἡ ἐν Χριστῷ Ζωή», Λονδίνο 1934, σελ. 243-246)

σκολλη πραγματικότητα μέ τή βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, μέ τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης· μέ αὐτό τό φῶς, μέ αὐτή τή δύναμη μεταμορφώνουμε τήν πραγματικότητα.

Ἔχουμε δυνάμεις νά ξεπεράσουμε τούς ἑαυτούς μας, ὄχι μόνο δημόσια, ἀλλά καί ἐν κρυπτῷ, νά βοηθοῦμε τόν διπλανό μας.

Ἡ κρίση σχετίζεται μέ τή στρεβλή οικονομική δραστηριότητα, ἡ ὁποία ξεκινᾶ ἀπό τήν ἐγωϊστικότητα, ἀπό τόν ἄκρατο ἄτομισμό, ἀπό τήν ὑλιστική ἀν-

τίληψη ὅτι ὁ πλοῦτος τῆς ζωῆς εἶναι νά ἔχεις πολλά χρήματα, πολλές ἀνέσεις καί πολλές ἐξουσίες. Αὐτό εἶναι τό ἀντίθετο ἀπό τό ἰδανικό τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012 * Ἀρ. Φύλλου 345* Ἔτος ΛΒ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

